

Projít peklem

Trapsavec 2014

calibre 0.9.6

Projít peklem

Inženýr Toufar byl podnikatelem velkého formátu. Inženýr Toufar vlastnil dva luxusní vozy, jachtu na francouzské riviére a vilu v Jevanech.

Silně podnapilý inženýr Toufar stál ve svém reprezentativním obleku za tmy na mostě nad přehradou a zjevně se chystal skočit dolů.

„To bych na Vašem místě nedělal“, ozvalo se náhle za Toufarem, který se lekl tak, že málem z mostu skutečně spadl. Pak se otočil a málem spadl znovu.

Stála před ním jakási temná postava a inženýr Toufar okamžitě pochopil, o koho se jedná. Ač založením ateista, pocházel inženýr Toufar z katolické rodiny a velmi dobře si pamatoval, co mu kdysi vyprávěla babička. Sebevražda je smrtelný hřích a sebevrah se dostane jedině do pekla.

No, a zástupce této instituce stál teď přímo před ním. A jako by přesně vypadl z babiččinych příběhů. Zelený klobouk i kamizola, přes rameno pytel a odér kouře, který kolem sebe šířil, byl více než pekelný.

Belzebub jako z pohádky.

„Tak půjdeme, už je čas“, pravil pekelník a vytáhnul Toufara z poza zábradlí na chodník. Ten se roztřeseně postavil, napřáhl ruku a zakoktal.

„Inž-že-nýr Ladis-slav Touf-far.“

„Čert“, pekelník potřásl Toufarovi rukou a dodal:

„Pospěšme, voda už se bude vařit.“

Toufar se zapotácel. Takže babička měla skutečně pravdu. Vroucí voda v kotli.

Když byl Ladislav Toufar v pubertě a ještě ani zdaleka nebyl inženýrem, nabádala ho babička, aby spal s rukama na peřině, jinak že prý oslepne. Budoucí inženýr Toufar jí tehdy samozřejmě neposlechl a ve výsledku nakonec neoslepl, takže jejím radám a příběhům od té doby nijak zvlášť nevěřil. Ale teď viděl, že babička byla přece jenom moudrá žena. A na něj čeká pekelný kotel.

Přesto se vydal cestou rovnou za pekelníkem. Babička povídala, že peklu se utéct nedá a inženýr Toufar jí teď už věřil každé slovo.

*****

Cesta do pekla byla vskutku zajímavá. Pekelník skákal ve tmě jako kamzík a inženýr Toufar v závěsu byl víc na zemi než na nohou. To vypadá na očištec, pomyslel si Toufar a snažil se s pekelníkem udržet krok. V očištcu by rozhodně zůstat neměl, povídala babička.

Když Toufar doklopýtal za pekelníkem na jakési prostranství, uviděl oheň. Nad ním se houpal kotel. V kotli něco pobublávalo a kolem ohně se tyčilo mnoho temných stínů.

Inženýr Toufar nasucho polkl.

„Už jsem zpátky a někoho vedu“, zahlaholil pekelník a temné stíny kolem ohně se rozhýbaly. Inženýr Toufar se roztrásl.

Stíny se metamorfovaly do temných postav obojího pohlaví.

Inženýr Toufar se začal silně potit.

Temné postavy obojího pohlaví cosi zahučely a pohnuly se směrem k příchozím.

Inženýr Toufar měl co dělat, aby udržel svěrače v poloze zavřeno.

Nejbližší postava podala Toufarovi plechový hrnek a pravila:

„Tumáš.“

Inženýr Toufar byl té noci již natolik dezorientovaný, že do sebe hrnek obrátil rovnou na ex.

Vzápětí se začal dávit a pochopil, že je opravdu v pekle. Pití rozpáleného olova byl zcela evidentně jeden ze způsobů trestání hříšníků.

Na další způsoby trestání si už inženýr Toufar přesně nevzpomínal, jen si matně pamatoval na něco o rozpálených vidlích, zaražených v pr....

Inženýr Toufar si vzpomněl a při představě vidlí požádal pro jistotu o další hrnek rozpáleného olova s přesvědčením, že ho to dodělá dřív, než ty vidle donesou.

Při druhém hrnku olova se kupodivu už ani tolik nedávil a ten třetí mu dokonce přinesla čertice poměrně bujných tvarů. Inženýr Toufar se poprvé po dlouhé době usmál.

Když dopíjel ten třetí hrnek, začala být čertice čím dál bujnější a nenápadně postrkovala Toufara dál od ohně. Ostatním pekelníkům to bylo, kupodivu, úplně fuk. Inženýr Toufar se tedy nijak zvlášť nebránil a čertice ho během chvílky dostrkala až do svého hnízda. Když se Toufar naposledy ohlédl, uviděl, že ho v pekle skutečně nikdo nepostrádá. Všichni pekelníci seděli kolem ohně, tiše mručeli a občas usrkli trochu žhavého olova z plecháče.

To bylo ovšem to poslední, co inženýr Toufar z pekla uviděl. Čertice ho dotáhla do hnízda, přehodila přes oba jakousi plachtu a Toufar začal vidět rudě. Následně oranžově. Pak zase rudě. Ohnivá kola se Toufarovi honila v hlavě i před očima. Asi po dvou hodinách pozemského času všechno zčernalo.

*****

Když Toufar zmizel od ohně, přisedl si k Čertovi Bidlo a vážně se ho zeptal:

„Ta zlitá troska je kdo?“

„Nějakej Lád'aToufar. Chtěl skočit z mostu.“

„Z mostu?“

„No, z velkého. Uviděl jsem ho, když jsem šel do večerky pro rum.“

Bidlo se zamyslel a pak mu to došlo.

„Když si šel ....., takže si pro něj vlastně vůbec nedošel?“

„Nešlo to. Vypadal, že vážně skočí.“

Bidlo byl mírně rozezlen.

„Takže ty přitáhneš na potlach kravat'áka v deliriu a ještě k tomu nedoneseš rum?“

„Tak trochu.“

„Fajn“, pokračoval nakvašeně Bidlo „takže až já budu snídat čaj bez rumu, tak ty si můžeš radostně vybarvit další políčko modrého života.“

Pak se rozhlédl a dodal:

„Někam zmizel. Jestli spadnul do přehrady, tak já ho z vody rozhodně tahat nebudu.“

Čert se usmál.

„Nepadnul. Odchytla ho Andula. Do rána se o něj starat nemusíme a skákat, počítám, už taky nikam nebude.“

Bidlo se zamyslel a přikývl.

Bývalý manžel Anduly, zvané též Matka pluku, byl rachitický abstinent a naprostý vůl. Dalo se s úspěchem předpokládat, že metrákový a silně rozjařený inženýr bude pro Andulu více než vítaná změna, kterou si bude vychutnávat v plné míře až do božího rána.

*****

Inženýr Ladislav Toufar se malátně probudil ve chvíli, kdy ho do čela udeřila borová šiška. To ho velmi překvapilo, neboť v jeho vile v Jevanech žádné šišky ze stropu nikdy nepadaly. Když mu přes nechráněný obličej přeběhla myš, probudil se definitivně.

Právě svítalo a od ohniště byl cítit kouř z dohořívajících uhlíků. Toufar se otočil na druhou stranu, a tam uviděl spát jakousi rozcuchanou hlavu s vlasy plnými jehličí a listí.

Když se vymotal z propletence rukou a nohou, které ho obtáčely a zjevně patřily k rozcuchané hlavě, zjistil, že má na sobě pouze ponožky a kravatu. To mu přišlo jako velmi nepatřičné, proto vydoloval ze změti dek a plachet pozůstatky svého obleku, nasoukal se do nich a vyrazil směrem k ohništi, kde se právě ze země sbíral Čert.

Přesněji řečeno, mistr pekařský, Vendelín Vaňha, řečený Čert.

Když uviděl Toufara, usmál se.

„Tak co, inženýrskéj, jak je po ránu?“

Inženýr Toufar neodpověděl. Ne, že by mu snad chybělo dobré vychování, ale prostě Čerta nevnímal. Začaly se mu totiž vybavovat události několika posledních dnů.

Jeho společník ve firmě skončil a nějak mu to zapomněl sdělit. Na co ovšem nezapomněl, bylo vybrakování firemního účtu.

Jeho manželka se doma jaksi nevyskytovala. To by nebylo nic divného, kdyby doma nechyběly i veškeré šperky, cennosti a sbírka obrazů.

V bance mu chladně sdělili, že jeho firma dluží poměrně velkou sumu peněz. Když chtěl dát do zástavy svou jachtu, bylo mu ještě chladněji sděleno, že žádnou jachtu již nevlastní.

Když dojel v naprostém šoku domů, potkal ve dveřích fend'áka, který mu zabavil všechno, co nestačila sebrat manželka.

Ze schránky na něj vpadlo strohé rozhodnutí o zástavním právu na jeho vilu.

Na všech papírech se mísily podpisy jeho manželky s podpisy bývalého společníka, takže mu poměrně rychle došlo, kdo teď asi obývá jeho, momentálně již bývalou, jachtu na riviéře.

Pak už si jen vzpomněl, jak popadnul v baru několik láhví alkoholu, sednul do auta, na které mu fend'ák naštěstí nepřišel, a rozhodnul se udělat se vším rázný konec.

No, a úplně poslední, na co si vzpomínal, byl jakýsi delirický sen o pekle, čertech, čerticích a rozpáleném olovu.

*****

„Ptám se, inženýrskéj, jak je po ránu.“

Toufar se probрал z mráкотných vzpomínek a podíval se na Čerta, který mu z nějakého důvodu přišel povědomý.

„Nevím.“

„Co nevíš?“

„Nevím, co tu dělám,“ odpověděl Toufar a v jeho hlase bylo cítit něco jako bezmoc.

Čert se usmál a začal inženýrovi, pomalu a v klidu popisovat události předchozího večera.

Když skončil, zůstal Toufar sedět u ohniště jako socha a oči se mu leskly.

Ze strnulosti ho vytrhl až zvučný hlas:

„Ládíku, kampak ses mi ztratil?“

Toufar se rozhlédl, jestli se v okolí nějaký Ládík zvedne, ale všichni spali jako dudci.

„Počítám, inženýrskéj, že volá na tebe.“

Toufar se podíval na šklebícího se Čerta.

„Na mě?“

„No, včera jste s Andulou zmizeli spolu, takže asi jo.“

„No tak, Ládíku, kdepak jsi?“

Toufar si konečně vzpomněl, co to bylo ráno za rozcuchanou hlavu a mírně pookřál. Navíc, jako slušně vychovaný člověk věděl, že od rozdělané práce se neutíká a následkům vlastního konání je třeba plně čelit.

Když se zvedal od ohně, aby své myšlenky převedl v čin, nahmatal v kapse jakýsi oblý tvar a vytáhl z ní placatku karamelově zbarvené tekutiny.

Prohlédl si jí, pak se podíval směrem, odkud se neslo volání jeho jména, a nakonec nechal placatku u ohniště. Čert se láhve okamžitě zmocnil, radostně ji potěžkal a jal se rozdělovat pod kotlíkem oheň.

Když se ze směru, kterým inženýr Toufar zmizel, začaly ozývat zvuky plné radosti, předstíral, že je hluchý.

*****

„Bude tady na tom potlachu někdy chvíle klidu?“

K otázce se přidalo několik nadávek a ze spacáku se vyhrabal nabručený šerif Bidlo.

Čert, který zrovna přikládal pod kotlík, se ohlédl.

„To je Andula. Nejspíš učí inženýra zpívat osadní hymnu.“

Bidlo se vyděsil.

„To tady ten kravat'ák bude i večer na oheň?“

„Ano a ze samé radosti nám tu nechal pozdrav.“

Čert nalil z kotlíku do plecháče něco tekutiny a podstrčil hrnek přímo pod šerifův nos.

Bidlo nasál vůni pralinek, ústa se mu roztáhla od ucha k uchu a pravil:

„Že inženýra zdravím a večer mu drž místo vedle mě.“

Čert se rovněž usmál a podíval se směrem, ze kterého se před chvílí nesly zvuky radosti, a kde se momentálně a velmi specificky, třáslo křoví.

*****

„Tatí, kdy už tam budeme?“

„A tatí, co tam budeme dělat?“

„A tatí, já mám žízeň.“

Inženýr Ladislav Toufar, řečený Inža, svíral pevně volant svého vozu a nenechal se nijak rozčílit.

„Ládíku, nech tatínka v klidu řídit, za chvíli už budeme na místě,“ tišila svého syna Andula Toufarová, kterou si už víc jak pět let nikdo nedovolil nazvat Matkou pluku.

„A mamí, jak je to ještě daleko?“

„A mamí, co tam budeme dělat?“

„A mamí, co je to vlastně ten potlach?“

Andula se chystala svému synovi již asi po dvacáté vysvětlit, co to ten potlach vlastně je, a co se na něm dělá, když se ozvalo dvojí táhlé zatroubení.

„A mamí, proč na tomhle mostě táta pokaždé zatroubí?“

Petr Harmonika Soldát

3. místo v kategorii Próza oldpsavců

Trapsavec 2014